

Janovo evangelium 15,1-8 O kmeni a ratolestech
(Žalm 44,2-5 1. Korintským 12,26 – 28.12)

verš k obětování: „My jsme uvěřili a dosvědčujeme, že Bůh Otec poslal Syna, aby byl Spasitelem světa.“ (1J 4,14)

Sestry a bratři,

dnes nám jsou z Bible připomenuty dva hluboké obrazy – dvě závažná přirovnání: Vinný kmen a ratolesti, a tělo s jednotlivými údy.

1) Bůh Otec „zasadil“ pravý (zdravý a krásný) vinný kmen, kterým je Ježíš Kristus. K němu, na něj jsou upnuty jednotlivé ratolesti, z něho vyrůstají větvičky, výhonky. Chápeme, že když se větvička ulomí, když se přeruší její připojení k živnému kmeni, potom usychá, natož aby nesla ovoce – nemůže už dávat úrodu. Stejně tak v duchovní oblasti nemůže naše víra růst, kvést, zelenat se bez napojení na Ježíše Krista. On je zdrojem živé, nadšené víry, On je tou životadárnou „mízou“, On je příčinou dobrého ovoce našeho života – našeho jednání.

V Ježíšově podobenství o kmeni a ratolestech zaznívají slova povzbuzení, naděje, i slova varování a připomenutí Božího soudu.

Povzbuzení je ve slovech: „Každou ratolest, která nese ovoce, vinař = Bůh čistí, aby nesla hojnější ovoce.“ Bůh o nás s láskou pečuje, musí nás však i čistit, pročišťovat. To může být pro nás nepříjemné, těžké, bolestné, ale je to nutné a slouží to k našemu dobru. I když se snažíme spoléhat na Boha, počítáme s ním ve svém životě, chceme se řídit jeho radami, přesto můžeme procházet zatěžkávacím obdobím, pokušeními, zkouškami. Přijímejme je v pokoře jako pročištění. Potom budeme vnitřně silnější, odolnější, v srdci svěží, potom ponese krásnější ovoce (= skutky víry).

Varování před Boží spravedlností a přísností vyjadřují slova: „Každou ratolest, která nenese ovoce, vinař (Bůh) **odřezává**.“ To je

dost tvrdé slovo. Nelíbí se nám. Ale i to by se mohlo stát nevěrnému, nehodnému křesťanovi nebo nevěrné církvi. Tomu, kdo nezůstane spojen s Pánem Ježíšem, kdo nebude zachovávat jeho přikázání, kdo nebude žít podle jeho slov.

2) Druhé přirovnání hovoří o jednom těle s mnoha údy (= končetinami, orgány a smysly). Církev je tělo Kristovo, jeho hlavou (páteří i srdcem!) je Ježíš, bez něho není možný život církve. Jednotlivé údy těla jsou rozdílné, s různými funkcemi a službami pro tělo, ale všechny jsou důležité. A když není v pořádku jeden orgán – jedna část těla, trpí tím celé tělo – celý člověk. Když se ta jedna část těla uzdraví, uleví se tím celému tělu, celý člověk se raduje a je mu dobře. Každý z nás, kteří (z milosti!) tvoříme jedinou Boží církev (která je po celém světě v různých lidských organizacích a denominacích) = jedno Kristovo tělo, jsme některou z jeho částí. Menší nebo větší, důležitější nebo zdánlivě méně důležitou, viditelnější nebo méně viditelnou – na tom nezáleží. Hlavní je, abychom o sobě navzájem věděli, že jsme všichni potřební a důležití, abychom k sobě vzájemně měli úctu a respekt, abychom pomáhali jeden druhému, podpírali se a měli se rádi. Některé části lidského těla si jsou bližší – jsou blíže u sebe, dotýkají se, jiné jsou od sebe vzdálené. Podobně my v církvi, ve sborech jsme si s někým bližší, s jiným vzdálenější. To není (nemělo by být) na překážku jednotě, celistvosti a zdraví celého organismu.

„Neboť my všichni jsme byli jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme napojeni týmž Duchem“ (1K 12,13) – napojeni na Krista. Kež jsme na živého Krista opravdu napojeni a stále s ním zůstaneme spojeni!

Amen.

(Jindřiška Buttová, 14. 5. 2006 Praha 4 – Krč)